

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
16. december 1999

Sag T-143/98

**Michael Cendrowicz
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – udnævnelse – fastsættelse af indplaceringen af den ledige stilling – meddelelse om ledig stilling – sammenligning af fortjenester – åbenbar fejl«

Fuldstændig gengivelse på fransk II – 1341

Angående: Påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse om udnævnelse af Carlos Camino i stillingen KOM/98/97 som chef for Afdeling 1, »Indien, Nepal, Bhoutan, Sri Lanka«, i Direktorat C, »Syd- og Sydøstasien« i Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelse: Det sydlige Middelhavsområde, Mellemøsten, Latinamerika, Syd- og Sydøstasien og Nord-Syd-samarbejde (GD IB), samt af afslaget på at efterkomme sagsøgerens ansøgning til stillingen, og, om fornødent, afslaget på sagsøgerens klage, dels en erstatningspåstand.

Udfald: Kommissionen frifindes. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd - tjenestegrenenes organisering - indplaceringen af den ledige stilling - kontorchef - ansættelsesmyndighedens skøn - retslig prøvelse - grænser - tidligere vurdering forskellig - bevis for overtrædelse af grænserne eller udøvelse af åbenbart urigtigt skøn - ingen
(Tjenestemandsvedtægten, art. 7)

2. Tjenestemænd - søgsmål - anbringender - magtfordrejning - begreb

3. Tjenestemænd - meddelelse om ledig stilling - formål - sammenligning af fortjenesterne - ansættelsesmyndighedens skøn - grænser - overholdelse af betingelserne i meddelelse om ledig stilling - retslig prøvelse
(Tjenestemandsvedtægten, art. 7)

4. Tjenestemænd - ledig stilling - besættelse ved forfremmelse eller forflyttelse - tvivl om sammenligningen af ansøgernes fortjeneste på grund af samstemmende indicier - administrationen forpligtelse til at fremlægge bevis for en foretagen sammenligning af fortjenesterne
[Tjenestemandsvedtægten, art. 7, art. 29, stk. 1, litra a), og art. 45, stk. 1]

5. Tjenestemænd - ledig stilling - besættelse ved forfremmelse eller forflyttelse - sammenligning af ansøgernes fortjenester - nærmere regler - ansættelsesmyndighedens skøn - administrationens forberedelse af ansættelsesmyndighedens afgørelse - tilladelighed
(Tjenestemandsvedtægten, art. 45, stk. 1)

6. Tjenestemænd – tjenestegrenenes organisering – placering af personalet – ansættelsesmyndighedens skøn – tjenestens interesse – retslig prøvelse – grænser (Tjenestemandsvedtægten, art. 7)

7. Tjenestemænd – bebyrdende afgørelse – afslag på en ansøgning – begrundelsespligt senest ved klageafslaget – rækkevidde (Tjenestemandsvedtægten, art. 90, stk. 2)

1. Fællesskabets retsinstansers prøvelse af en afgørelse om indplacering i lønklasse af en stilling, der skal besættes, må begrænse sig til en undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden under hensyn til de betragtninger, den har baseret sig på ved sin vurdering, har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har anvendt sin skønsbeføjelse åbenbart fejlagtigt.

Den omstændighed, at der tidligere var anlagt et andet skøn, kan ikke i sig selv være bevis for, at der er sket en overskridelse af grænserne for eller en åbenbar fejlagtig anvendelse af det skøn, som ansættelsesmyndigheden har.

(jf. præmis 23 og 28)

Henvi sning til: Retten, 16. oktober 1996, sag T-36/94, Capitanio mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1279, præmis 57 og 59.

2. En retsakt er kun behæftet med magtfordrejning, når det ud fra objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den er truffet udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre mål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særlig er fastsat ved traktaten, for at imødegå konkrete foreliggende vanskeligheder.

(jf. præmis 30)

Henvisning til: Retten, 9. juni 1998, sag T-176/97, Hich mod ØSU, Sml. Pers. II, s. 845, præmis 27, og den deri anførte retspraksis.

3. Udøvelsen af det skøn, som ansættelsesmyndigheden har ved udnævnelser, forudsætter en nøje undersøgelse af sagsakterne og en omhyggelig iagttagelse af de i stillingsopslaget opstillede betingelser, og at ansættelsesmyndigheden skal se bort fra enhver ansøger, der ikke opfylder disse betingelser. Stillingsopslaget udgør den retlige ramme, ansættelsesmyndigheden selv har opstillet, og som den nøje skal overholde.

Med henblik på at efterprøve, om ansættelsesmyndigheden ikke har overskredet grænserne for denne retlige ramme og derfor alene handlet i tjenestens interesse, jf. artikel 7 i tjenestemandsvedtægten, tilkommer det Retten først at fastslå, hvilke kvalifikationer der kræves efter stillingsopslaget, og derefter undersøge, om den ansøger, ansættelsesmyndigheden valgte til den ledige stilling, faktisk opfylder disse betingelser. Nævnte undersøgelse indebærer dog ikke, at Retten selvstændigt kan foretage en sammenligning af ansøgernes fortjenester, endelige sætte sin egen vurdering af disse fortjenester i stedet for ansættelsesmyndigheden, men er alene begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt.

Betingelserne i meddelelsen om ledig stilling omfatter såvel de almindelige betingelser, der er angivet i sammendraget af stillingsopslaget i rubrikken »Mindstekvalifikation, der kræves for indgivelse af ansøgning om forflyttelse/forfremmelse«, som de særlige betingelser, der fremgår af beskrivelsen af den pågældende stilling. Da formålet med stillingsopslaget netop er at underrette interesserede så nøjagtigt som muligt om disse betingelser, skal den almindelige del og den særlige del i opslaget undersøges sammen.

(jf. præmis 39, 40 og 41)

Henvisning til: Retten, 3. marts 1993, sag T-58/91, Booss og Fischer mod Kommissionen, Sml. II, s. 147, præmis 68; Retten, 2. oktober 1996, sag T-356/94, Vecchi mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1251, præmis 57; Retten, 19. marts 1997, sag T-21/96, Giannini mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 211, præmis 19, 20 og 21.

4. Når en institution besætter en ledig stilling, kan den kun træffe afgørelse efter at have undersøgt alle indkomne ansøgninger, eftersom ansættelsesmyndigheden i medfør af en samlet anvendelse af vedtægtens artikel 7, artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 45, stk. 1, skal gennemføre en sammenligning af ansøgernes fortjenester.

Når der foreligger en række tilstrækkeligt samstemmende indicier til støtte for et klagepunkt om, at der ikke er foretaget nogen virkelig sammenhængende bedømmelse af ansøgningerne, skal den sagsøgte institution fremlægge bevis – i form af objektive oplysninger, der kan prøves af Retten – for, at den har overholdt garantien i vedtægtens artikel 45 over for den pågældende tjenestemand, der ville kunne forfremmes, og at den har foretaget en sådan sammenlignende bedømmelse.

(jf. præmis 58 og 59)

Henviſning til: Retten, 18. april 1996, ſag T-13/95, Kyrpitsis mod ØSU, Sml. Pers. II, s. 503, præmis 32; Retten, 19. ſeptember 1996, ſag T-386/94, Allo mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1161, præmis 39; Retten, 12. maj 1998, ſag T-159/96, Wenk mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 593, præmis 55.

5. Inden for rammerne af en forfremmelsesprocedure er ansættelsesmyndigheden forpligtet til at træffe ſit valg på grundlag af en sammenligning af de ansøgereſ fortjenester, ſom kan forfremmes, ſamt på grundlag af ansøgereſ bedømmelser efter den procedure eller metode, ſom den finder meſt hensigtsmæssigt. Ansættelsesmyndigheden kan bl.a. lade ſig biſtå af dens administrative afdelinger med henblik på at opnå ſamtlige oplyſninger til støtte for bedømmelsen af ansøgereſ fortjenester.

(jf. præmis 60)

Henviſning til: Retten, 30. november 1993, ſag T-76/92, Tſirimokos mod Parlamentet, Sml. II, s. 1281, præmis 16 og 17.

6. Ansættelsesmyndighedens ſkal ved udnævnelse af en tjenestemand i ledig ſtilling på grundlag af ſtillingsopſlag i medfør af tjenestemandſvedtægtens artikel 7 udelukkende tage hensyn til tjenſtlige ſynſpunkter. Ved en ſådan afgørelſe har ansættelsesmyndigheden et vidt ſkøn med hensyn til vurderingen af de nævnte tjenſtlige ſynſpunkter ſamt ansøgereſ kvalifikationer til den pågældende ſtilling. Fælleskabsinſtansernes efterprøveſe er i den henseende begrænſet til, om administrationen på baggrund af de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt ſig inden for de grænſer, ſom ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt ſine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Denne efterprøveſe kan ikke indebære, at Fælleskabets reſt-inſtanser ſætter deres egen vurdering i ſtedet for ansættelsesmyndighedens.

(jf. præmis 61)

Henvisning til: Domstolen, 12. februar 1987, sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 755, præmis 5; Retten, 9. februar 1994, sag T-82/91, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 61, præmis 62.

7. Ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at begrunde sit afslag på en ansøgning til en ledig stilling, i hvert fald når klagen over et sådan afgørelse afvises. Da ansættelsesmyndigheden frit kan vælge mellem forfremmelser og forflytninger, er det tilstrækkeligt at begrunde afvisningen af klagen med hensyn til de retlige betingelser for procedures lovlighed i henhold til vedtægten.

Det er derfor ikke nødvendigt, at den pågældende institution detaljeret redegør for, hvorfor den har fundet, at den udvalgte ansøger opfyldte betingelserne i stillingsopslaget. Begrundelsen skal gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve kontrol med afgørelsens lovlighed og give den pågældende de nødvendige oplysninger for at kunne vurdere, om afgørelsen er berettiget, eller om den er behæftet med en fejl, der gør det muligt at anfægte dens lovlighed.

(jf. præmis 71 og 72)

Henvisning til: Retten, 30. januar 1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63, præmis 21 og 22; Retten, 3. marts 1993, sag T-25/92, Vela Palacios mod ØSU, Sml. II, s. 201, præmis 22, Vecchi mod Kommissionen, sag T-356/94, Sml. Pers. II, s. 1251, præmis 80.